

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277978352/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

evigt skulde være lukt, at det var hans Lod, som Christines, at dø i det Fremmede.

Og han sank ned for Foden af Trappen, med Ansigtet i sine Hænder, og stred med Gud, men rejste sig med Sejren i sit Ansigt og udrakte Hænder:

„I har Ret! alle er I mine Søstre, som hun der døde! Barnet fødtes i dette Hus til Eders Frelse som til hendes. Ikke har jeg Lov at bortføre ham. Bær min Sæk op på Kammeret igen og stil en anden Seng derind. Barnet og jeg bliver her, hvor Gud Herren satte os. Hans Vilje ske, nu som altid! Lobe den Herrn!“ —

Christine og min Moder blev begravet på de Fattiges Kirkegård på én og samme Dag. Skøgerne skillingede sammen og rejste et fælles Kors, et Søkendekers af Træ på deres Grave.

Om min Moder vidste de intet andet, end hvad hun havde betroet Pigen, der ledte hende fra Kanalen til dette Hus: at hun var en Præstedatter fra Sjælland, at en fornem Herre havde været hendes Elsker og forladt hende, at hendes Fader havde udjaget hende, og hun havde søgt sin Elskers Spor her til København, men at hun var blevet afvist ved hans Dør, endda hun i et Brev hjemmefra havde meddelt ham alt, om sin Tilstand og sin Faders Hårdhed. Men hvem han eller hendes Fader var, vilde hun ikke sige.

„Min Fader kaldte mig uværdig til mit Navn, og han fandt mig ikke værdig til sit. Søg ikke efter dem! Lad Gud selv en Gang give mit Barn dets Navn og dets Ret — om jeg ikke har forspildt den for os begge,“ sagde hun. Og Feberen tog hende, og hun havde intet Navn mer behov.

Men Eberhard døbte Barnet Benedict Clemens Bek. Ti Bek hed Pigen, der ledte hans Moder hid, og til Velsignelse var han sendt af Herren, og mild var han som Guds Vilje med ham.

Og Eberhard holdt sig Moderens Vilje efterrettelig og søgte ikke efter Faderen eller Elskeren, og ingen meldte sig. I Guds Hånd beroede Sagen.

Og Benedict voksede op i Skøgernes Hus i Pistolstræde, på Kvisten hos Eberhard Sebastian Baden. —

„Menneskets sande Hjerter-Spejl“ stod støttet mod Ruden, og Benedict sad på Eberhards Knæ og stavede sig frem.

Udenfor Vinduet hoppede en Spurv om i Tagrenden og kvidrede. Den var slet ikke bange for Benedict eller Eberhard; den havde sin Rede henne ved Nedløbsrenden. Der var Unger i Reden, som den bragte Føden. Det var Forår nu.

Benedict drejede Hovedet for at se Ungerne gabe mod Brødkrømmen, Moderen bragte; men Eberhards Hånd tog lempeligt om hans Nakke og vendte hans Ansigt mod Bogen.

Dér vandrede Hjertet svimlende hen over en spinkel Streng mellem to øde Klipper med Granstumper på; dér lå det begravet i gyldne Skillinger, og dér var det fyldt af Flasker og Glas eller af et Damebillede i en grøn Krans. Dér krøb det på Jorden på en Snegls Ryg, men dér fløj det til Himmels med hvide, spændte Vinger.

Eberhard havde Ret: der var mere at se i Bogen end ude i Tagrenden. Og Gud vilde, at Benedict skulde læse i den. Bare Spurveungerne ikke vilde kvidre så højt, eller Solen skinne så rødt på Tagstenene derovre, hvor den gamle Jomfru Lieblein havde sat sine Blomster ud til Foråret . .

Men nu lød Eberhards dybe Røst, og Benedict bøjede Hovedet under hans tunge Hånd, som var Guds egen . . .

Men en Gang tog Eberhard ham med ud, hvor Himlen var så dyb og blå, at Benedict faldt ned i Græsset og gemte sit Ansigt dér og atter løftede det for Duften af Saften og Jorden og gemte det ind mod Eberhards sorte Vest og bad at komme hjem til Stuen og Bøgerne.

Og Eberhard nikkede og løftede ham op på sin Arm og bar ham hjem, og han sad dér, med Ansigtet skjult mod hans Skulder og rystede af Angst for det forfærdelige Rum over hans Hoved, der var så uhyre og blåt og tomt og levende af Fugle og Vinde. Og han vovede først at se op, da han hørte Døren gå i bag dem.

Og da løb han strax hen og greb om „Hjærtbogen“ og så taknemmelig op mod det tunge, lave Loft.

Eberhard havde sat sig på sin Rejsekiste med Krucifixet i Kransen af de røde Bloddråber og med de lange